

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 11, 2012

Nummer 11, 2012

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHLEE:2012:BX3714](#) 07-08-2012

X/vereniging Buitenlust

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4161](#) 24-07-2012

Van Helden/De Kruijk

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4168](#) 18-07-2012

OR WML / WML

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4170](#) 12-07-2012

OR VVN / VVN

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4162](#) 10-07-2012

Waardebepaling aandelen Gucci Group N.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4165](#) 04-07-2012

Inspirationz/Matchez en Talented Factory

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4216](#) 12-06-2012

Isit /Heartstream

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2012:BV3011](#) 07-02-2012

Cruijff/Ajax

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBBRE:2012:BX3582](#) 31-07-2012

Veolia Transport/Ondernemingsraad Veolia

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2012:BX3759](#) 18-07-2012

Aansprakelijkheid middelrijke bestuurder

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2012:BX3840](#) 13-07-2012

Vereniging en Stichting voor Oud Mariniers

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2012:BX3736](#) 11-07-2012

A/X en Y

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBARN:2012:BX3563](#) 20-06-2012

Maatschap logopedisten

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2012:BX4005](#) 14-06-2012

Ontslag bestuursleden Stichting Kofoe

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2012:BX4174](#) 06-06-2012

Knipping / R en S

RECHTSPRAAK

X/vereniging Buitenlust

Vraag of X lid is geworden van een vereniging (geïntimeerde). Maatstaf

X meldt zich in het jaar 2000 aan als lid van de vereniging Buitenlust. X heeft op een in te vullen vragenlijst echter niet zijn eigen naam, maar de naam en het adres van zijn dochter ingevuld. X betaalt gedurende enkele jaren contributie en is een actief lid binnen de vereniging. Bij een controle van het ledenbestand signaleert de vereniging de discrepantie in namen. De vereniging is van oordeel dat X niet lid is en hem dus ook niet bepaalde rechten toekomt: de dochter is wel lid. De dochter verklaart dat het nooit de bedoeling is geweest dat zij lid zou worden. De vereniging blijft evenwel bij haar eerdere oordeel.

X vordert een verklaring voor recht dat hij lid is geworden van de vereniging Buitenlust en dat het lidmaatschap nog altijd van kracht is. De vereniging Buitenlust voert verweer en vordert in reconventie kort gezegd ontruiming van de door X in gebruik zijnde grond.

De rechtbank: wijst de vordering in conventie af en in reconventie toe, nu de rechtbank van oordeel is dat X geen lid is. X gaat in hoger beroep.

Het gerechtshof overweegt dat het in deze zaak gaat om de vraag of X lid is geworden van Buitenlust en of dit lidmaatschap nog steeds van kracht is. Bij de beantwoording van die vraag dient het volgende te worden voorop gesteld. De lidmaatschapsverhouding tussen een vereniging en een toetredend lid ontstaat door een tweezijdige rechtshandeling, waarop de bepalingen van het overeenkomstenrecht moeten worden toegepast. Dat betekent dat de bepalingen die zijn gewijd aan de rechtshandeling, in het bijzonder de artikelen 3:33 en 3:35 Burgerlijk Wetboek, op de onderhavige zaak van toepassing zijn. Het antwoord op de vraag of iemand jegens een ander bij het sluiten van een overeenkomst in eigen naam – dat wil zeggen als wederpartij van die ander – is opgetreden, dan wel namens een derde, hangt af van hetgeen hij en die ander daaromtrent jegens elkaar hebben verklaard en over en weer uit elkaars verklaringen en gedragingen hebben afgeleid en mochten afleiden.

Het hof komt tot de conclusie dat X zelf lid is geworden op grond van de feiten en

omstandigheden, terwijl voorts de vragenlijst niet kan worden gekwalificeerd als een 'inschrijfformulier' die te gelden heeft als 'de vereiste schriftelijke aanmelding' als bepaald in de statuten. Kortom, in de statuten vindt de vragenlijst geen basis en uit de omstandigheid dat X in de vragenlijst de naam en het adres van zijn dochter heeft vermeld volgt daarom nog niet dat hij niet zichzelf, maar zijn dochter als lid van Buitenlust heeft willen aanmelden. In het verlengde daarvan kan Buitenlust ook niet worden gevolgd in haar opvatting dat sinds mei 2006 is gebleken dat X in 2000 juist niet lid wilde worden van Buitenlust gelet op het feit dat hij de naam van zijn dochter op de vragenlijst heeft ingevuld zodat, zo begrijpt het hof het verweer, 'wil' en 'verklaring' (artikel 3:33 BW) niet met elkaar corresponderen. Daargelaten dat X stelt dat hij dat slechts heeft gedaan omdat hij liever zag dat het lidmaatschap niet op zijn naam zou worden geregistreerd om eventueel verhaal door schuldeisers te voorkomen, blijkt naar het oordeel van het hof overtuigend dat X de wil had om zelf, in eigen naam, lid van Buitenlust te worden. Het hof verklaart voor recht dat X lid is en dat het lidmaatschap nog altijd van kracht is.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-08-2012

ECLI: ECLI:NL:GHLEE:2012:BX3714

Zaaknummer: 200.085.389/01

Wetsartikelen: 3:33 BW en 3:35 BW

RECHTSPRAAK

Veolia Transport/Ondernemingsraad Veolia

Ontbreken vereiste instemming van de ondernemingsraad. Veolia vraag om vervangende instemming voor het besluit van de rechtbank

Veolia Transport (hierna: Veolia) heeft de kantonrechter verzocht om vervangende instemming te verlenen aan het voorgenomen besluit dat Veolia aan de ondernemingsraad heeft voorgelegd. De ondernemingsraad voert verweer en heeft bij wijze van tegenverzoek een verklaring voor recht gevraagd dat Veolia in strijd handelt met het bepaalde in de WOR en verzocht om Veolia te gebieden de uitvoering van de besluiten met onmiddellijke ingang te staken.

De rechtbank overweegt als volgt. Ter zitting heeft de ondernemingsraad zijn verweer dat Veolia niet voorafgaand aan de indiening van haar verzoek de bedrijfsadviescommissie om bemiddeling heeft verzocht ex artikel 36 lid 3 jo lid 4 Wet op de ondernemingsraden (WOR), ingetrokken, zodat dit verweer geen bespreking meer behoeft.

Artikel 27 lid 1 WOR bevat een limitatieve opsomming van de voorgenomen besluiten waarover aan de ondernemingsraad instemming moet worden gevraagd. Tussen partijen is niet in geschil dat het voorgenomen besluit tot invoering van de onderhavige werktijdregeling onder lid 1, aanhef en onder b van dit artikel valt en derhalve instemmingsplichtig is.

Vast staat dat de ondernemingsraad zijn instemming aan voornoemd besluit onthouden heeft. In dat geval kan de ondernemer op grond van het vierde lid van artikel 27 WOR toestemming vragen aan de kantonrechter om het besluit te nemen. In de onderhavige procedure doet Veolia een dergelijk verzoek.

De ondernemingsraad stelt dat Veolia niet ontvankelijk is in dit verzoek, nu zij om vervangende instemming verzoekt, terwijl het voorgenomen besluit reeds is genomen. Het verzoek van Veolia strekt er feitelijk toe te oordelen of zij, achteraf bezien, gerechtigd was het besluit te nemen. Dit is een verzoek waartoe de WOR geen mogelijkheden biedt, aldus de ondernemingsraad.

Daarover overweegt de kantonrechter het volgende. Vaststaat dat Veolia het besluit ten

aanzien van de werktijdregeling zonder instemming van de ondernemingsraad heeft genomen. Een dergelijk besluit is op grond van het vijfde lid van artikel 27 WOR nietig, indien de ondernemingsraad tegenover de ondernemer schriftelijk een beroep op de nietigheid doet binnen een maand nadat de ondernemer de ondernemingsraad het besluit heeft medegedeeld. Tussen partijen is niet in geschil dat aan dat vereiste is voldaan. Aldus is naar het oordeel van de kantonrechter geen sprake van een rechtsgeldig genomen besluit en moet het verzoek van Veolia zo worden opgevat dat zij verzoekt om vervangende toestemming ten aanzien van een formeel nog te nemen besluit. Gelet op het vorenstaande kan het beroep van de ondernemingsraad op de niet-ontvankelijkheid van Veolia niet slagen.

De kantonrechter overweegt voorts in dit kader dat artikel 27 lid 6 WOR een regeling kent voor het geval de ondernemer uitvoering geeft aan het niet rechtsgeldig genomen besluit. De invoering door Veolia van de onderhavige werktijdregelingen geldt op grond van lid 6 van artikel 27 WOR als een handeling die strekt tot de uitvoering of toepassing van een nietig besluit. In dat geval kan de ondernemingsraad op grond van dit zesde lid de kantonrechter verzoeken om de ondernemer te verplichten die handeling te staken. Dit (tegen)verzoek heeft de ondernemingsraad ook neergelegd in haar verweerschrift van 16 januari 2012, maar de beoordeling van dit (tegen)verzoek is (evenals het verzoek van Veolia) steeds op verzoek van beide partijen, gelet op het voorliggen van de zaak bij de bedrijfscommissie, aangehouden.

Ingevolge artikel 27 lid 4 WOR dient beoordeeld te worden of de beslissing van de ondernemingsraad om geen instemming te geven onredelijk is, dan wel of het voorgenomen besluit van de ondernemer gevegd wordt door zwaarwegende bedrijfsorganisatorische, bedrijfseconomische of bedrijfssociale redenen. Indien zich een van deze situaties voordoet, kan de kantonrechter vervangende toestemming geven voor het nemen van het besluit tot invoering van de onderhavige werktijdregeling. Voornoemde maatstaf houdt in dat in de eerste plaats de over en weer aangevoerde argumenten gewogen dienen te worden (de redelijkheidstoets) en dat, indien de argumenten even zwaar wegen, het verzoek zal worden afgewezen, tenzij de ondernemer aan kan tonen dat voornoemde zwaarwegende bedrijfsbelangen noodzaken tot vervangende toestemming.

De kantonrechter verwierpt het standpunt van Veolia dat enkel de geldende regelgeving (cao, roosterrichtlijnen en arbeidstijdenwetgeving) relevant is en instemming behoort te volgen als aan die regelgeving is voldaan. Veolia miskent daarbij dat tegen een werktijdregeling ook inhoudelijk bezwaren kunnen bestaan die niet terug te voeren zijn op regelgeving op grond waarvan de ondernemingsraad in redelijkheid zijn instemming kan onthouden. Aan de andere kant betekent een (geringe) schending van regelgeving niet per definitie dat het onthouden van instemming door de ondernemingsraad gerechtvaardigd is.

Zoals hiervoor overwogen is de regeling na het voorleggen daarvan aan de ondernemingsraad door Veolia op enkele punten gewijzigd. Nu onvoldoende gesteld noch gebleken is dat hierbij sprake was van zodanige wijzigingen van betekenis dat het aan de ondernemingsraad voorgelegde besluit inhoudelijk niet aan de maat was, kan het enkele feit dat er wijzigingen zijn doorgevoerd, niet (reeds) leiden tot de conclusie dat de ondernemingsraad in redelijkheid zijn instemming heeft onthouden.

De kantonrechter overweegt dat de ondernemingsraad onvoldoende heeft onderbouwd dat en op welke punten de regeling onvolkomen is en inhoudelijk aanpassing behoeft. Met betrekking tot de ondefinieerbare diensten overweegt de kantonrechter dat Veolia gemotiveerd heeft betwist dat daarvan sprake is. Het had dan op de weg van de ondernemingsraad gelegen om zijn stelling nader te onderbouwen. Nu de ondernemingsraad dit heeft nagelaten zal het verweer worden gepasseerd.

Op grond van het voorgaande is de kantonrechter van oordeel dat van inhoudelijke bezwaren tegen de onderhavige werktijdregeling op grond waarvan de ondernemingsraad in redelijkheid haar instemming mocht onthouden, niet of onvoldoende is gebleken.

De kantonrechter overweegt dat de bezwaren van de ondernemingsraad niet zien op onderdelen van de werktijdregeling. Deze bezwaren raken derhalve niet de regeling op zichzelf, maar de uitvoering van de regeling. De -met beleidsvrijheid genomen of te nemen- besluitvorming van Veolia om tot uitvoering van de regeling te komen, valt naar het oordeel van de kantonrechter niet onder het instemmingsrecht van artikel 27 WOR. Voor zover Veolia aan de ondernemingsraad over deze punten geen informatie heeft verstrekt (beide partijen volstaan met blote betwisting van elkaars standpunt hierover), kan hierin derhalve geen grond worden gevonden om de instemming aan de op zichzelf inhoudelijk correcte werktijdregeling te onthouden.

Ten overvloede overweegt de kantonrechter dat met het voorgaande niet is gezegd dat de ondernemingsraad geen belang zou hebben bij de wijze van besluitvorming van Veolia ten aanzien van de uitvoering van de werktijdregeling en geen recht zou hebben op de verzochte informatie. Veolia heeft dit belang en het informatierecht van de ondernemingsraad ter zitting ook erkend en stelt dat de door de ondernemingsraad aangehaalde uitvoeringspunten onderwerp van overlegvergaderingen (zullen) zijn. Tot het in redelijkheid onthouden van instemming door de ondernemingsraad aan het voorgenomen besluit kunnen de bezwaren van de ondernemingsraad echter niet leiden.

Op grond van het vorenstaande is de kantonrechter van oordeel dat de beslissing van de ondernemingsraad om zijn instemming aan het voorgenomen besluit te onthouden onredelijk

is. Mitsdien zal de door Veolia verzochte toestemming met ingang van heden worden verleend en zal het (tegen)verzoek van de ondernemingsraad worden afgewezen.

Gezien het voorgaande behoeft de partijen verdeeld houdende vraag of het voorgenomen besluit van Veolia geveegd wordt door zwaarwegende bedrijfsorganisatorische, bedrijfseconomische of bedrijfssociale redenen geen beoordeling meer.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 31-07-2012

ECLI: ECLI:NL:RBBRE:2012:BX3582

Zaaknummer: 695747 ov 11-8522

Wetsartikelen: 27 WOR en 36 WOR

RECHTSPRAAK

Van Helden/De Kruijk

Tussen beide bestuurders van de B.V. bestaat fundamenteel verschil van inzicht dat ertoe heeft geleid dat samenwerking en adequate besluitvorming niet langer meer mogelijk is. De impasse leidt ertoe dat de continuïteit van de vennootschap in gevaar komt. Voorts bestaan er aanwijzingen dat beide bestuurders onzorgvuldig met gelden van de vennootschap zijn omgesprongen. Zodoende zijn er gegronde redenen om aan een juist beleid te twijfelen

Dixberg Holding B.V. (hierna: Dixberg) is op 28 mei 2003 opgericht. Mevrouw Van Helden-Hoksbergen (hierna: Van Helden) en mevrouw De Kruijk-Dix (hierna: De Kruijk) houden ieder 50% van de aandelen in Dixberg en zijn beiden bestuurder van Dixberg. Van Helden en De Kruijk zijn gezamenlijk bevoegd Dixberg te vertegenwoordigen. Naar aanleiding van geschillen die zijn ontstaan over de rekening-courantposities hebben Van Helden en De Kruijk in 2012 beiden een financieel adviseur ingeschakeld met als opdracht de rekening-courantvorderingen van Dixberg op haar bestuurders te onderzoeken. Van Helden heeft de OK verzocht een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van Dixberg en bij wijze van onmiddellijke voorziening verzocht De Kruijk met onmiddellijke ingang te schorsen als bestuurder.

De OK overweegt dat vastgesteld moet worden dat er tussen de beide bestuurders fundamenteel verschil van inzicht bestaat over diverse onderwerpen. Partijen hebben verklaard dat deze onenigheid ertoe heeft geleid dat samenwerking tussen beide bestuurders niet langer meer mogelijk is. De OK is van oordeel dat de verstandhouding binnen het bestuur zodanig is verstoord dat adequate besluitvorming in het bestuur niet langer mogelijk is. De impasse in het bestuur leidt ertoe dat de continuïteit van de vennootschap in gevaar komt. Deze impasse en de gevolgen hiervan leveren naar het oordeel van de OK gegronde redenen op om aan een juist beleid bij Dixberg te twijfelen.

De OK is voorts van oordeel dat er aanwijzingen bestaan dat beide bestuurders onzorgvuldig met gelden van de vennootschap zijn omgesprongen. Vaststaat dat Van Helden en De Kruijk

sinds het begin van hun samenwerking uitgaven met een privé-karakter via de vennootschap hebben gedaan en dat de rekening-courantvorderingen van de vennootschap op beide bestuurders flink zijn opgelopen. Daar komt bij dat Dixberg zich thans in zwaar financieel weer bevindt. De OK acht het aannemelijk dat het gevoerde financiële beleid van beide bestuurders aan de financiële problemen van de vennootschap heeft bijgedragen.

Tussen partijen bestaat onenigheid over de exacte omvang van hun schuld in rekening-courant aan de vennootschap. De OK acht het voorshands voldoende aannemelijk dat onttrekkingen hebben plaatsgevonden en dat beide bestuurders daarvan een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Ook de omstandigheid dat De Kruijk het bedrag € 50.000 van de vennootschap naar haar eigen bankrekening heeft overgeboekt, roept vragen op. De Kruijk heeft aangevoerd dat zij deze overboeking heeft gedaan om het bedrag voor Van Helden 'veilig te stellen' en dat dit bedrag direct weer kan worden teruggestort. De OK is van oordeel dat dit geen rechtvaardiging kan inhouden om zonder toestemming van de medebestuurder een bedrag van dergelijke omvang over te boeken naar de privérekening van de andere bestuurder.

De omstandigheid dat Dixberg een vakantiewoning in eigendom heeft en de hypotheeklasten door de vennootschap worden gedragen, is op zichzelf geen reden om aan een juist beleid te twifelen. Echter, nu vaststaat dat de vakantiewoning nog nooit is verhuurd aan derden en ter zitting is gebleken dat geen redelijke inspanningen zijn verricht om de vakantiewoning te verhuren, is het onduidelijk welk zakelijk belang van Dixberg gediend is met het bezit van die vakantiewoning.

Er zijn gegronde redenen om te twifelen aan een juist beleid van Dixberg. De OK zal een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken vanaf 28 mei 2003 bevelen. De OK zal de bestuurders van Dixberg – te weten Van Helden en De Kruijk – met onmiddellijke ingang schorsen en een nader aan te wijzen en aan partijen bekend te maken onafhankelijke bestuurder benoemen, die bevoegd is Dixberg zelfstandig te vertegenwoordigen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-07-2012

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4161

Zaaknummer: 200.107.354/01

RECHTSPRAAK

OR WML / WML

Uitspraak Ondernemingskamer d.d. 18 juli 2012; OR WML / WML

WML geeft namens de gemeenten Heusden, Loon op Zand en Waalwijk uitvoering aan de Wet sociale werkvoorziening (WSW). Nadat door de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid op 24 oktober 2011 voor WML een daling van de SW-taakstelling bekend is gemaakt en daarbij het SW-budget van WML met € 642.417 is verminderd, heeft WML op 11 november 2011 besloten tot een vacaturestop voor 2012. Op 2 december 2011 heeft de ondernemingsraad van WML een adviesaanvraag ontvangen inzake de voorgenomen sluiting van de afdeling arbeidsdiagnostisch centrum (hierna: ADC). In een brief aan de ondernemingsraad van 28 februari 2012 heeft WML bekend gemaakt dat het besluit is genomen ADC op te heffen (hierna: het besluit).

De ondernemingsraad heeft de OK verzocht bij beschikking uitvoerbaar bij voorraad; te bepalen dat WML bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid niet tot het besluit tot sluiting van de afdeling ADC heeft kunnen komen; WML te verplichten dit besluit in te trekken en alle eventuele gevolgen daarvan, voor zover mogelijk, ongedaan te maken; WML te verbieden handelingen te (doen) verrichten ter uitvoering van dit besluit of onderdelen daarvan, en de hiervoor voorzieningen tevens bij wijze van voorlopige voorzieningen te treffen.

De OK: stelt vast dat de ondernemingsraad de volgende bezwaren heeft tegen zowel het gevolgde adviestraject als het besluit zelf; de bestuurder heeft het adviestraject niet correct uitgevoerd, het besluit is onvoldoende gemotiveerd en er zijn geen alternatieven onderzocht. Naar het oordeel van de OK komt in de aan het besluit ten grondslag liggende en aan de ondernemingsraad medegedeelde afwegingen onvoldoende tot uiting, dat WML de argumenten van de ondernemingsraad voor het bestaan van een blijvende behoefte aan arbeidsdiagnostisch onderzoek, voldoende heeft betrokken in haar besluitvorming. In dit opzicht acht de OK het besluit niet voldoende gemotiveerd.

Voor een onderzoek naar alternatieven is voldoende reden geweest, desalniettemin is niet gebleken dat WML alternatieven serieus in het overleg met de ondernemingsraad heeft

betrokken. Door middel van diverse maatregelen is, naar de ondernemingsraad – niet weersproken door WML – heeft gesteld, een situatie gecreëerd waardoor gedeeltelijk reeds uitvoering aan het besluit is gegeven. Dat is niet in overeenstemming met de wettelijke regeling van het medezeggenschapsrecht. Al hetgeen hiervoor is overwogen leidt tot de slotsom dat WML bij afweging van alle betrokken belangen niet in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen. De OK zal, zoals verzocht, WML bevelen het besluit in te trekken, verbieden handelingen te verrichten of te doen verrichten ter uitvoering van het besluit en de ondernemer gebieden reeds tot stand gekomen gevolgen van het besluit, voor zover mogelijk, ongedaan te maken.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-07-2012

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4168

Zaaknummer: 200.104.427/01

Wetsartikelen: 25 WOR

RECHTSPRAAK

OR VVN / VVN

***Uitspraak Ondernemingskamer d.d. 12 juli 2012; OR VVN / VVN.
Tekortkoming in de informatieverplichting***

Op 31 augustus 2011 heeft adviesbureau DOC Advies in opdracht van Veilig Verkeer Nederland (hierna: VVN) een Transitieplan Reorganisatie VVN opgesteld. Dit plan neemt tot uitgangspunt dat de subsidie van het ministerie van Infrastructuur en Milieu (in 2010 34% van de totale inkomsten van VVN) zal afnemen met 50%, van € 4.255.000 in 2012 tot € 2.127.000 vanaf 2015, en dat daarnaast de provinciale subsidies “allerminst zeker” zijn. Bij brief van 5 december 2012 heeft de directeur van VVN aan de ondernemingsraad advies gevraagd over het voorgenomen besluit tot reorganisatie. In een memo van 12 december 2011 heeft de ondernemingsraad aan de directeur van VVN laten weten van mening te zijn dat de adviesaanvraag niet volledig is omdat daarin niet wordt ingegaan op de inhoud van en de beweegredenen voor het besluit, de te verwachten gevolgen van het besluit voor werknemers en de voorgenomen maatregelen naar aanleiding daarvan. Bij brief van 9 februari 2012 heeft het bestuur van VVN aan de ondernemingsraad medegedeeld het besluit om te reorganiseren te hebben genomen.

De ondernemingsraad stelt beroep in tegen het op 9 februari 2012 aan de ondernemingsraad bekendgemaakte besluit tot reorganisatie van VVN. De ondernemingsraad heeft de Ondernemingskamer verzocht te verklaren dat het bestuur van VVN bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid tot het bestreden besluit had kunnen komen en voorts het bestuur te verplichten om het besluit geheel in te trekken.

De OK is van oordeel dat VVN tekort is geschoten in haar verplichting de beweegredenen van het voorgenomen besluit voldoende duidelijk te maken en het voorgenomen besluit voldoende uit te werken, in het bijzonder wat betreft de vermindering van het aantal werknemers door de totstandkoming van de nieuwe afdeling Service & Strategie. VVN heeft evenmin voldoende gerespondeerd op vragen van de ondernemingsraad over de gevolgen van personele inkrimping, mede in aanmerking genomen dat het gaat om een substantiële vermindering van de bezetting, terwijl de ondernemingsraad onweersproken heeft gesteld dat de reorganisatie niet voorziet in het beëindigen van bepaalde werkzaamheden. Uit hetgeen

hierboven is overwogen volgt voorts dat, zoals de ondernemingsraad heeft aangevoerd, onvoldoende is gebleken welke rol de belangen van de werknemers in de besluitvorming van VVN hebben gespeeld. Naast de onvoldoende motivering en uitwerking van het besluit heeft VVN ook onvoldoende concrete informatie verschaft aan de ondernemingsraad om hem in staat te stellen adequaat en zinvol te adviseren. De slotsom is dat VVN tekortgeschoten is in haar informatieverplichtingen jegens de ondernemingsraad. Dit leidt tot het oordeel dat VVN bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet heeft kunnen komen tot het bestreden besluit. De Ondernemingskamer zal VVN de verplichting opleggen het besluit in te trekken.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-07-2012

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4170

Zaaknummer: 200.103.41/01

RECHTSPRAAK

A/X en Y

Koopovereenkomst Duitse kliniek. Opposant heeft zich niet persoonlijk jegens medekopers gebonden voor de door hen ondervonden schade wegens niet doorgaan koopovereenkomst. Evenmin sprake van bestuurdersaansprakelijkheid nu de kopers feitelijk beoogden het object zo snel mogelijk door te verkopen en zodoende bemiddelingsvergoeding te ontvangen

A is enig bestuurder van Romeco BV. Romeco wil een artsenwoning verkopen aan het Land, met X en Y, die de bedoeling hebben dat pand zo snel mogelijk door te verkopen. De verkoop gaat niet door. Opposanten willen een schadevergoeding van A.

De rechtbank overweegt het volgende. Uit de notarieel opgestelde koopovereenkomst volgt dat Romeco en niet A, naast X en Y, als koper zou optreden. In deze koopovereenkomst worden ook de afspraken tussen Romeco enerzijds en X en Y anderzijds vastgelegd. Verder is duidelijk dat voorafgaande aan de ondertekening van de koopovereenkomst in elk geval een concept aan alle partijen door de notaris ter beschikking is gesteld. De overeenkomst is, zo relateert de notaris onderaan de akte, aan alle partijen voorgelezen. Hieruit blijkt dus niet van persoonlijke aansprakelijkheid van A.

De ontbindingsakte, die ook door de notaris is opgesteld, kan evenmin tot persoonlijke aansprakelijkheid van A jegens X en Y leiden. Deze akte bepaalt immers dat A, naast Romeco, jegens het Land aansprakelijk is voor de schade als gevolg van de ontbinding van de koopovereenkomst. Terecht voert A aan dat hieruit niet volgt dat hij zich jegens X en Y persoonlijk aansprakelijk heeft gesteld voor hun schade als gevolg van de ontbinding van de koopovereenkomst.

Aldus oordeelt de rechtbank dat A jegens X en Y niet uit hoofde van overeenkomst aansprakelijk kan zijn voor de door hen gestelde schade.

Met betrekking tot de aansprakelijkheid als bestuurder overweegt de rechtbank dat het uitgangspunt is dat een bestuurder van een vennootschap onrechtmatig handelt jegens een

schuldeiser van die vennootschap en aldus persoonlijk aansprakelijk is jegens die schuldeiser, indien hij namens de vennootschap verplichtingen is aangegaan terwijl hij wist of redelijkerwijs moest begrijpen dat de vennootschap niet, of niet binnen een redelijke termijn, aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen en geen verhaal zou bieden voor de schade die de wederpartij ten gevolge van die wanprestatie zou lijden, behoudens door de bestuurder aan te voeren omstandigheden op grond waarvan de conclusie gerechtvaardigd is dat hem persoonlijk ter zake van de benadeling niet een voldoende ernstig verwijt kan worden gemaakt (vgl. HR 8 december 2006, NJ 2006, 659).

De rechtbank stelt voorop dat uitgangspunt van partijen was dat de kliniek, na afsplitsing van de artsenwoning c.a. bij wijze van provisiebetaling aan X en Y zou worden doorverkocht aan een derde. Gesteld noch gebleken is immers dat Romeco zelf de herontwikkeling van de kliniek ter hand zou nemen.

De rechtbank hecht voorts betekenis aan het feit dat X en Y in de koopovereenkomst zich beiden hoofdelijk als kopers jegens het Land hebben verbonden terwijl zij zelf nooit van zins waren de kliniek te herontwikkelen. Zij beoogden uitsluitend een provisie van het Land en van A (de artsenwoning) te ontvangen.

Geoordeeld wordt daarom dat bij het aangaan van de koopovereenkomst X en Y dus wisten dat het de bedoeling was dat de kliniek zou worden doorverkocht aan C en evenzeer is duidelijk dat zij deze partij als een serieuze partij zagen.

Gebleken is dat na de ondertekening van de koopovereenkomst C niet meer geïnteresseerd was. De rechtbank overweegt dat gesteld noch gebleken is dat de C zich op enig moment jegens een of beide procespartijen juridisch had gecommitteerd. Vervolgens vallen X en Y (en het Land) jegens A terug op de bepalingen van de koopovereenkomst en dat leidt tot de ontbindingsakte waarin met geen woord wordt gerept over de eventuele privé-aansprakelijkheid van A jegens X en Y voor door hen geleden schade als gevolg van het niet doorgaan van de verkoop.

Onder deze omstandigheden oordeelt de rechtbank dat geen sprake is van een situatie waarin A ten tijde van het sluiten van de koopovereenkomst door Romeco wist of redelijkerwijs behoorde te begrijpen dat de vennootschap niet aan haar verplichtingen uit hoofde van de koopovereenkomst zou kunnen voldoen. A namens Romeco en X en Y gingen deze koopovereenkomst aan met de bedoeling dat zo snel mogelijk de kliniek zou worden doorverkocht en dat er op die wijze snel (provisie)vergoedingen zouden kunnen worden geïncasseerd. Aldus is niet van belang dat Romeco een niet solvabele vennootschap bleek te zijn, zoals aan X en Y na het nemen van rechtsmaatregelen tegen Romeco en A is gebleken.

De vorderingen tegen A op zowel de primaire als de subsidiaire grondslag dienen dan ook te worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-07-2012

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2012:BX3736

Zaaknummer: 380847 / HA ZA 11-1479

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Waardebepaling aandelen Gucci Group N.V.

De Ondernemingskamer neemt de conclusie van de deskundige over en maakt deze tot de hare. De prijs van de over te dragen aandelen wordt vastgesteld op € 138,50 per aandeel

De OK heeft op 20 maart 2012 een vordering van de vennootschap naar Frans recht PPR S.A. en Scholefield Goodman B.V. (hierna: eiseressen), waarin overdracht van de aandelen in het geplaatste kapitaal van Gucci Group N.V., gevestigd te Amsterdam, aan PPR S.A. werd gevorderd, tegen 156 natuurlijke personen en de vennootschap naar Frans recht Discodis Sas toegewezen. De OK heeft een onderzoek naar de waarde van de over te dragen aandelen in het geplaatste kapitaal van Gucci Group N.V. bevolen. De aangewezen deskundige heeft op 5 juni zijn rapport met betrekking tot de waarde van de aandelen bij de OK ingediend. Eiseressen en Discodis Sas hebben de OK verzocht de prijs per aandeel conform het deskundigenrapport vast te stellen.

De OK neemt de conclusie van de deskundige en de gronden waarop deze berust over en maakt deze tot de hare. De OK zal de prijs van de over te dragen aandelen dan ook per heden vaststellen op € 138,50 per aandeel.

De OK veroordeelt gedaagden het onbezwaarde recht op de door elk van hen gehouden aandelen in het geplaatste kapitaal van Gucci Group N.V. PPR S.A. over te dragen en veroordeelt PPR S.A. de vastgestelde prijs, met rente, te betalen aan degenen aan wie de aandelen toebehoren of zullen toebehoren tegen levering van het onbezwaarde recht op de aandelen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-07-2012

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4162

Zaaknummer: 200.089.863/01

RECHTSPRAAK

Inspirationz/Matchez en Talented Factory

Uitspraak Ondernemingskamer d.d. 4 juli 2012; Inspirationz B.V. / Matchez en Talented Factory B.V.

H. Ahmiane is enig aandeelhouder en enig bestuurder van Inspirationz. A. Elhafet is enig aandeelhouder en enig bestuurder van Talented Factory. Ahmiane en Elhafet zijn in juni 2009 een samenwerking aangegaan in de vorm van een vennootschap onder firma genaamd Matchez Personeelsbemiddeling en Re-integratie (hierna: Matchez). Bij akte van 30 september 2011 is Matchez BV opgericht. Inspirationz en Talented Factory houden sindsdien elk 50% van de aandelen in het geplaatste kapitaal van Matchez. Inspirationz en Talented Factory vormen samen het bestuur van Matchez en zijn als bestuurders gezamenlijk bevoegd Matchez te vertegenwoordigen. De belangrijkste opdrachtgever van Matchez is de gemeente Amstelveen. Matchez maakt, evenals de vennootschap onder firma voordien, gebruik van een bedrijfsruimte gelegen in het raadhuis van de gemeente Amstelveen. Elhafet is sinds 1 november 2009 de huurder van deze bedrijfsruimte.

Op 14 maart 2012 is in opdracht van Elhafet, nadat Ahmiane daartegen bezwaar had gemaakt, ten laste van Matchez zowel aan Talented Factory als aan Inspirationz een bedrag van € 110.000 overgeboekt. Vanaf haar oprichting heeft Matchez de huur van de door haar gebruikte bedrijfsruimte rechtstreeks betaald aan de gemeente Amstelveen. Inspirationz heeft bij brief van 19 maart 2012 Talented Factory gesommeerd ervoor zorg te dragen dat Matchez de plaats van Elhafet zal innemen als huurder van de bedrijfsruimte. Op 16 april 2012 heeft Elhafet aan Matchez een factuur gezonden “voor de huur (...) voor de periode april, mei en juni”. Bij e-mail van 17 april 2012 heeft Ahmiane daartegen bezwaar gemaakt onder verwijzing naar de rechtstreekse huurbetalingen van Matchez aan de gemeente Amstelveen.

Door het ontstane wantrouwen over en weer wordt een verzoek ingediend bij de OK.

De OK: overweegt dat uit de gedingstukken en het ter terechtzitting verhandelde is gebleken dat de twee indirecte aandeelhouders en bestuurders, Ahmiane en Elhafet, elkaar zozeer wantrouwen dat besluitvorming die nodig is voor de bedrijfsvoering van Matchez niet tot stand komt. De bestuurders zijn niet in staat een gezamenlijke strategie te ontwikkelen ten

aanzien van samenwerking met de gemeente Amstelveen of met alternatieve opdrachtgevers. De OK is van oordeel dat er gegronde redenen zijn om aan de juistheid van het beleid van Matchez te twijfelen. De verhouding tussen Inspirationz en Talented Factory is zodanig verstoord dat ingrijpen op het niveau van het bestuur van Matchez noodzakelijk is. De OK acht het, ter doorbreking van de bestaande patstelling binnen Matchez, noodzakelijk om bij wijze van onmiddellijke voorziening een onafhankelijke - zelfstandig vertegenwoordigingsbevoegde - bestuurder met beslissende stem bij Matchez te benoemen. De bestuurder mag het tot zijn taak rekenen te pogen een minnelijke regeling tussen partijen te bewerkstelligen, en mede in dat kader te bezien of het wenselijk is dat en op welke wijze een ontvlechting tot stand kan worden gebracht. De OK zal voorts, met het oog op het functioneren van de algemene vergadering van aandeelhouders ter doorbreking van eventuele patstellingen in de besluitvorming op dat niveau, vooralsnog voor de duur van het geding één aandeel van Inspirationz en één aandeel van Talented Factory in Matchez ten titel van beheer overdragen aan de door de OK te benoemen bestuurder.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 04-07-2012

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4165

Zaaknummer: 200.105.810/01

Wetsartikelen: 2:349a BW

RECHTSPRAAK

Maatschap logopedisten

Opzegging maatschapsovereenkomst logopediepraktijk. Ontbonden gemeenschap moet worden vereffend en verdeeld. Redelijkheid en billijkheid staan eraan in de weg dat één van de maten met feitelijke uitsluiting van de andere maat de praktijk voortzet. Vorderingen van de uitgesloten maat worden beperkt toegewezen

Partijen zijn beide logopediste. Zij zijn met elkaar een samenwerkingsverband aangegaan in de vorm van een maatschap, waarin voor gemeenschappelijke rekening en risico een logopediepraktijk wordt geëxploiteerd. Aan de maatschap ligt een maatschapsovereenkomst ten grondslag.

Maat X zegt de maatschapsovereenkomst per aangetekende brief op, nu maat Y verschillende handelingen heeft verricht waardoor de samenwerking duurzaam is ontwricht. Als reactie hierop heeft maat Y bij brief de maatschapsovereenkomst per direct buitengerechtelijk ontbonden en het standpunt ingenomen dat zij als voortzettende maat dient te worden gekwalificeerd die gerechtigd is het maatschapsaandeel van maat X over te nemen. Op haar beurt heeft maat X de maatschapsovereenkomst per direct buitengerechtelijk ontbonden, terwijl maat X gekwalificeerd dient te worden als achterblijvende vennoot die in die hoedanigheid gerechtigd is tot overname van het maatschapsaandeel van maat Y.

Op grond van de maatschapsovereenkomst wordt tussen partijen een arbitrale procedure aanhangig gemaakt. Maat X vordert in dit kort geding verschillende voorzieningen.

Zij legt aan haar vorderingen ten grondslag dat maat Y verschillende nalatige/onrechtmatige/wanpresterende handelingen en gedragingen jegens haar verricht en/of heeft verricht, die ongedaan gemaakt moeten worden. Maat X stelt dat door de ontbinding van de maatschapsovereenkomst een onverdeelde gemeenschap als bedoeld in Titel 7 Boek 3 BW is ontstaan en dat partijen tot aan de vereffening/verdeling van deze ontbonden gemeenschap zich correct en redelijk en billijk ten opzichte van elkaar moeten gedragen, met inachtneming van de maatschapsovereenkomst en zorgvuldig dienen om te

gaan met de ontbonden gemeenschap. De door maat Y verrichte handelingen en gedragingen zijn daarmee in strijd. Maat X wenst dat de praktijk op normale wijze wordt voortgezet totdat de verdeling een feit is.

De voorzieningenrechter: Voor de beoordeling van de rechtsverhouding waarin de partijen thans tot elkaar staan, is van belang vast te stellen welke van deze wijzen van beëindiging van de maatschapsovereenkomst rechtsgevolg heeft gehad en welke niet. De voorzieningenrechter komt tot het oordeel dat de maatschapsovereenkomst wel rechtsgeldig is opgezegd, terwijl niet vast is komen te staan of de maatschapsovereenkomst terecht werd ontbonden, al dan niet op grond van gewichtige redenen (7A:1684 BW). In dit kort geding kon daarom niet worden beoordeeld of een van de partijen aanspraak kan maken op voortzetting van de praktijk.

De voorzieningenrechter vervolgt dat uitgangspunt bij de verdere beoordeling dan is dat de overeenkomst door opzegging is geëindigd, dat geen van beide partijen aan de maatschapsovereenkomst het recht tot voortzetting kan ontleen en dat beide partijen gerechtigd zijn ter plaatse zelfstandig en voor eigen rekening en risico de praktijk te blijven uitoefenen. Daaruit vloeit voort dat sprake is van een ontbonden gemeenschap, die dient te worden vereffend en verdeeld. Ook in deze fase van hun samenwerking staan de partijen tot elkaar in een door redelijkheid en billijkheid beheerste rechtsverhouding (zie art 3:166 lid 3 BW).

De voorzieningenrechter oordeelt voorts dat feitelijk sprake is van voortzetting van de praktijk door maat Y met uitsluiting van maat X, terwijl de redelijkheid en billijkheid eraan in de weg staat dat één van de maten met feitelijke uitsluiting van de andere maat de praktijk voortzet. De vorderingen van maat X worden daarom (beperkt) toegewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-06-2012

ECLI: ECLI:NL:RBARN:2012:BX3563

Zaaknummer: 229269 / KG ZA 12-236

Wetsartikelen: 3:166 lid 3 BW en 7A:1684 BW

RECHTSPRAAK

Isit /Heartstream

Bestuurdersaansprakelijkheid. Het handelen van de (indirect) bestuurder is zodanig onzorgvuldig dat hem daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Bestuurder en de vennootschap zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de schade van appellante

Isit Holding B.V. ("Isit") is een houdster- en financieringsmaatschappij. B is bestuurder van Isit. Heartstream B.V. ("Heartstream") houdt zich bezig met het verlenen van financiële diensten en het verrichten van advieswerkzaamheden op het gebied van ondernemings- en projectfinanciering en ondernemingsstrategie, samenwerkingsverbanden tussen ondernemingen alsmede met beheer en management. Heartstream treedt op als financieel adviseur van Global Interface S.A. ("Global Interface"), een beursgenoteerde vennootschap naar Frans recht, die zich bezighoudt met het ontwikkelen en aanbieden van gespecialiseerde beveiligingssoftware. Op verzoek van Global Interface heeft Heartstream haar begeleid bij het aantrekken van (risicodragend) kapitaal. X was in zijn hoedanigheid van gevolmachtigde van Heartstream Capital B.V. ("Heartstream Capital") lid van de Raad van Commissarissen van Global Interface. Heartstream Capital is aandeelhoudster in Global Interface en heeft in dat verband significant risicodragend in Global Interface geïnvesteerd.

Global Interface en Isit hebben onderhandeld over de ten behoeve van Isit te emitteren aandelen in Global Interface. In het kader van de onderhandelingen over de kapitaaldeelname heeft Heartstream eerst het Information Memorandum van Global Interface van april 2007 ("het IM april") aan Isit verstrekt en later het Information Memorandum van september 2007 ("het IM september"). Daarmee samenhangend zou aan B een zetel in de Raad van Commissarissen van Global Interface worden aangeboden. Isit heeft een bedrag van € 500.000,- in Global Interface geïnvesteerd tegen uitgifte van nieuwe aandelen en warrants aan Isit. In de loop van de eerste helft van 2008 is gebleken dat Global Interface niet aan haar verplichtingen kon voldoen. Global Interface is in deconfiture geraakt. Isit heeft ten laste van Heartstream conservatoir derdenbeslag doen leggen.

Isit spreekt Heartstream en X (gezamenlijk Heartstream C.S.) in rechte aan.

Het Hof oordeelt als volgt.

Met betrekking tot Heartstream

De vraag die aan de orde wordt gesteld is of Heartstream, vóór de plaatsing van de aandelen in december 2007, over informatie over Global Interface beschikte die Heartstream aan Isit had behoren mee te delen, met andere woorden de vraag of Heartstream een mededelingsplicht heeft geschonden. Heartstream beschikte over dergelijke informatie. Van Heartstream mocht worden verwacht dat zij, indien zich een ontwikkeling zou voordoen waarvan zij wist dan wel behoorde te weten dat deze van invloed zou zijn op de investeringsbeslissing, Isit daarover inlicht. Ook al zou Isit Heartstream niet hebben gevraagd of er nog ontwikkelingen waren, dan geldt dat Heartstream de wetenschap die zij aantoonbaar had over de verslechterde financiële situatie van Global Interface had moeten delen met een potentiële investeerder als Isit.

Dat het rapport van Expantium, waarin deze (negatieve) informatie opgenomen was, vertrouwelijk was en dat X, in zijn hoedanigheid van lid van de Raad van Commissarissen van Global Interface, dus niet bevoegd was dit zonder meer met anderen te delen gaat hier niet op nu Heartstream namens Global Interface met Isit onderhandelde over het nemen van aandelen in Global Interface, en nu de meest recente cijfers zo veel slechter waren dan die opgenomen in het IM september. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat Heartstream heeft erkend dat zij de IM's openbaar heeft gemaakt en de inhoud ervan mede heeft bepaald.

Door het schenden van haar informatieplicht heeft Heartstream toerekenbaar onrechtmatig jegens Isit gehandeld.

Wel stelt het hof dat Isit voorafgaand aan de investeringsbeslissing, ondanks de disclaimer in het IM september, niet een onafhankelijk boekenonderzoek heeft verricht of laten verrichten. Daarnaast heeft Isit geen bijeenkomsten van Global Interface bezocht waarop het IM zou worden besproken. Isit heeft tot begin december 2007 met Heartstream onderhandeld over de prijs van de aandelen. Mede gezien die onderhandelingen had het op de weg van Isit gelegen Heartstream eind november/begin december 2007 te verzoeken haar een op basis van de werkelijke resultaten tot en met oktober of november 2007 geactualiseerde prognose over 2007 te verstrekken. Het hof is van oordeel dat Isit niet de omzichtigheid en oplettendheid heeft betracht die van haar als professionele houdster- en financieringsmaatschappij had mogen worden verwacht. Vorenstaande omstandigheden hebben tot het ontstaan van de door Isit geleden schade bijgedragen en brengen mee dat de vergoedingsplicht van Heartstream c.s., moet worden verminderd met 40%.

Met betrekking tot X

Isit stelt dat de onrechtmatige daad van Heartstream aan X moet worden toegerekend omdat X daarvan een persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt. X was als indirect bestuurder en gevolmachtigde van Heartstream nauw betrokken bij de (prijs)onder-handelingen met Isit. In ieder geval na 12 november 2007 wist X dat de in het door Heartstream verstrekte IM september vermelde prognoses over 2007 geen getrouw beeld gaven van de werkelijke financiële situatie van Global Interface in 2007. Door de informatie uit het rapport van Expantium niet met Isit te delen, heeft X bewerkstelligd dan wel toegelaten dat Heartstream jegens Isit haar informatieplicht niet is nagekomen. X heeft als indirect bestuurder van de Heartstream vennootschappen het belang van Isit bij juiste informatie over de financiële situatie bij Global Interface ondergeschikt gemaakt aan het belang van die Heartstream vennootschappen bij het voortbestaan van Global Interface.

Het hof is van oordeel dat X wist of redelijkerwijze had behoren te begrijpen dat door te bewerkstelligen dan wel toe te laten dat Heartstream zijn informatieplicht jegens Isit niet nakwam, werd voorkomen dat Isit zou afzien van haar investering in Global Interface. Gezien de hiervoor genoemde omstandigheden is het nalaten van X ten opzichte van Isit zodanig onzorgvuldig dat hem daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Bijgevolg is X aansprakelijk voor de door Isit geleden schade.

Het hof vernietigt het bestreden vonnis en opnieuw rechtdoend: veroordeelt Heartstream en X hoofdelijk tot betaling aan Isit.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-06-2012

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2012:BX4216

Zaaknummer: 200.083.076/01

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Knipping / R en S

Overeenkomst met BV of natuurlijke persoon? Verplichting tot naamsvermelding BV op grond van art. 2:186 lid 1 BW

Tussen 3 februari 1999 en 1 juli 1999 heeft H.O.D.N. Knipping Rijnmond ("Knipping") aan R en S facturen gestuurd voor de betreffende aanbouw en dakkapel. De betreffende bedragen zijn door R en S steeds overgemaakt op het op de facturen vermelde bankrekeningnummer, dat op naam staat van B.V. X. In of omstreeks 2005 zijn heiwerkzaamheden ten behoeve van de aanbouw verricht omdat deze verzakte. Knipping heeft op 21 juni 2005 in verband hiermee een factuur betreffende "meerprijs paallengte" aan R en S gestuurd. Na protest hiertegen door R en S heeft Knipping hierop een toelichting gegeven bij brief van 15 juli 2005. Deze brief is ondertekend door Knipping. De besloten vennootschap B.V. X is ingeschreven met als handelsnaam M&A Montage & Afbouwbedrijf. B.V. X is op 28 juni 2011 in staat van faillissement verklaard. Knipping Rijnmond is sinds 2 februari 2002 ingeschreven als eenmanszaak, gedreven voor rekening van Knipping.

Knipping was blijkens rekeningafschriften van B.V. X in (loon)dienst van B.V. X. R en S vorderen samengevat - veroordeling van Knipping tot betaling van een hoofdsom en buitengerechtelijke incassokosten, vermeerderd met rente en kosten, dit ter zake herstel van de verzakkende aanbouw.

Knipping verweert zich door te stellen dat hij geen partij is bij de overeenkomst. Weliswaar is deze overeenkomst tot stand gekomen met de aanvaarding van de opdrachtbevestiging van 30 januari 1999, maar nu deze opdrachtbevestiging afkomstig was van B.V. X is deze vennootschap partij bij die overeenkomst.

De rechtbank stelt voorop dat het voor de vraag tussen welke partijen een overeenkomst tot stand komt, aankomt op de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan de voorhanden schriftelijke stukken en uit hetgeen mondeling en anderszins (bijvoorbeeld: welke persoon of personen zijn bij de besprekingen voorafgaand aan het sluiten van de overeenkomst betrokken) is verhandeld en voorgevallen mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten.

Daarbij kan mede van belang zijn tot welke maatschappelijke kringen partijen behoren en welke rechtskennis van zodanige partijen kan worden verwacht. Voorts is, nu volgens de stelling van Knipping een besloten vennootschap als contractpartij moet worden aangemerkt, het bepaalde in artikel 2:186, eerste lid BW van belang. Hierin is - voor zover hier van belang - het volgende bepaald: "Uit alle geschriften, gedrukte stukken en aankondigingen, waarin de vennootschap partij is of die van haar uitgaan, (...) moeten de volledige naam van de vennootschap en haar woonplaats duidelijk blijken."

Knipping heeft niet ontkend dat hij de enige persoon is geweest met wie R en S heeft gesproken voorafgaand aan het sluiten van de overeenkomst. Knipping heeft voorts niet gesteld dat hij mondeling of anderszins op enigerlei wijze kenbaar heeft gemaakt dat hij daarbij optrad als vertegenwoordiger van B.V. X Qua schriftelijke onderbouwing van de stelling van Knipping is alleen de meergenoemde opdrachtbevestiging met technische omschrijving voorhanden. Nadere bestudering hiervan leert het volgende. De opdrachtbevestiging is gesteld op briefpapier dat aan linkerbovenzijde is voorzien van de naam "Knipping-markus", met daaronder contactgegevens en informatie over de bankrelatie. Aan de rechterbovenzijde is het papier voorzien van een logo bestaande uit een gestileerde "K" en de woorden "Knipping kunststof ramen en deuren". De opdrachtbevestiging wordt afgesloten met "Hoogachtend, Knipping Markus." en een onleesbare handtekening. De bijbehorende technische omschrijving bestaat uit twee bladzijden en is gesteld op afwijkend briefpapier. Dit is linksboven voorzien van het opschrift "TECHNISCHE OMSCHRIJVING" met daaronder gegevens van het project, en rechtsboven van een logo bestaande uit een driehoek met daarin in grote letters "knipping" en in kleinere letters "B.V. X" en wat contactinformatie. Hoewel niet ontkend kan worden dat de naam van de vennootschap op de technische omschrijving is vermeld, moet de conclusie toch luiden dat hiermee niet is voldaan aan de vereisten van artikel 2:186, eerste lid BW. De naam dient immers op alle geschriften te zijn vermeld, en dat is op het meest in het oog lopende stuk, de opdrachtbevestiging zelf, niet het geval. Bovendien is met betrekking tot de technische omschrijving geen sprake van "duidelijk blijken", nu naam en woonplaats typografisch verstopt zitten in een weinig opvallend logo. Deze niet aan de wettelijke eisen voldoende vermelding van de naam van B.V. X was het enige mogelijke aanknopingspunt voor R en S om te beseffen dat hij door aanvaarding van de opdrachtbevestiging een overeenkomst zou sluiten niet met Knipping maar met B.V. X. Daar komt nog bij dat Knipping de kans op onduidelijkheid omtrent wie de wederpartij van R en S was nog heeft vergroot door geen gebruik te maken van de in het handelsregister vermelde handelsnaam van B.V. X: M&A Montage & Afbouwbedrijf.

In rechte staat derhalve vast dat Knipping partij was bij de overeenkomst ten aanzien waarvan R en S een tekortkoming in de nakoming door Knipping stelt. Nu Knipping overigens geen

verweer voert en de vordering voorts niet onrechtmatig of ongegrond voorkomt, is deze voor toewijzing vatbaar.

De rechtbank veroordeelt Knipping om tegen behoorlijk bewijs van kwijting aan R en S het gevorderde bedrag te betalen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-06-2012

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2012:BX4174

Zaaknummer: 383949 / HA ZA 11-1735

Wetsartikelen: 2:186 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Cruijff/Ajax

Vernietigbaarheid van besluiten RvC, geen vrucht van overleg. Voorgenomen besluiten tot benoeming statutaire directeuren en goedkeuring titulaire benoemingen vernietigbaar wegens ernstige oproepingsgebreken; aannemelijkheid van vooropgezet plan om een van de commissarissen daadwerkelijke invloed op besluitvorming te ontnemen en door onmiddellijk aan besluit gegeven uitvoering

Ajax N.V. is een structuurvennootschap met volledig regime. In november 2011 zijn besluiten genomen door de raad van commissarissen van Ajax, zonder medeweten van een van de commissarissen (Cruijff). Besloten is tot benoeming van statutaire directeuren van de vennootschap (Van Gaal en Sturkenboom) en van interim-directeuren van de vennootschap (Sturkenboom en Blind). Cruijff dagvaardt daarop Ajax vanwege (ernstige) gebreken in de totstandkoming van die besluiten. De voorzieningenrechter stelt Cruijff gedeeltelijk in het gelijk. Ajax N.V. gaat daarop in hoger beroep.

Het hof oordeelt dat aan de op 16 november genomen besluiten twee ernstige totstandkomingsgebreken kleven, waardoor deze besluiten op grond van artikel 2:15 BW, vernietigbaar zijn. In het oog springt de combinatie van de twee gebreken, namelijk (1) een uiterst korte oproepings-termijn en (2) een volstrekt onvoldoende duidelijke aankondiging van de te behandelen voorgenomen besluiten. Deze combinatie maakt aannemelijk dat sprake is geweest van een vooropgezet plan om te bewerkstelligen dat Cruijff op de besluitvorming van 16 november geen daadwerkelijke invloed kon uitoefenen.

Dat de besluiten voor Cruijff van grote importantie zijn staat buiten kijf. Bij deze stand van zaken is voldoende aannemelijk dat Cruijff bij de vernietiging een gerechtvaardigd belang heeft en dat in een bodemprocedure de rechter het beroep op de vernietigbaarheid van de besluiten van 16 november zal honoreren.

De uitvoering van de besluiten van 16 november onmiddellijk na de vergadering zijn zo definitief in gang gezet dat het in redelijkheid als onmogelijk moet worden beschouwd dat op

de besluiten, na onderlinge gedachtewisseling, nog teruggekomen kon worden. Cruijff is in het geheel niet in de gelegenheid gesteld om, op een moment dat nog zinvol was, aan overleg over de litigieuze besluiten deel te nemen. Dit heeft tot gevolg dat van geldige voorgenomen besluiten tot benoeming van Van Gaal en Sturkenboom tot statutair directeur en van geldige goedkeuring van de besluiten van Sturkenboom en Blind tot titulair directeur ad interim geen sprake kan zijn.

Ajax c.s. hebben aangevoerd dat een redelijk belang van Cruijff bij de vernietiging van de besluiten ontbreekt omdat niet aannemelijk is dat het meestemmen van de buitengeslotene tot een andere uitkomst van de stemming geleid zou hebben. Aan dit betoog staat volgens het hof in de weg dat voldoende aannemelijk is dat Cruijff door Ten Have c.s. bewust buiten spel is gezet. In zodanige omstandigheden zou honorering van het door Ajax c.s. verdedigde standpunt vooral in meerhoofdige organen van geringe omvang waarin temeer geldt dat besluitvorming de vrucht van onderling overleg behoort te zijn tot onaanvaardbare gevolgen leiden.

De voorzieningenrechter heeft zijn beslissing beperkt tot de benoemingen van Van Gaal en Sturkenboom tot statutair directeur. De vorderingen met betrekking tot de titulaire benoemingen ad interim van Sturkenboom en Blind heeft de voorzieningenrechter afgewezen. Aan dat oordeel heeft hij de overweging ten grondslag gelegd dat toewijzing van de vordering een aantasting zou vormen van de rechtspositie van twee werknemers van Ajax, terwijl deze werknemers niet in het geding zijn betrokken en zij daarom hun belangen niet hebben kunnen verdedigen. Tegen deze overweging is van de zijde van Cruijff geen grief gericht. Het hof volgt derhalve de voorzieningenrechter in de door hem aangebrachte beperking. De kwestie lijkt overigens, in verband met het bepaalde in artikel 2:164 lid 2 BW, ook minder van belang.

Het hof oordeelt derhalve dat de vorderingen van Cruijff aldus toewijsbaar zijn dat een verbod wordt uitgesproken om enige (verdere) uitvoering te geven aan de voorgenomen besluiten van 16 en/of 25 november 2011 tot benoeming van Van Gaal en Sturkenboom tot statutair directeur, op straffe van verbeurte aan Cruijff van een dwangsom van € 25.000 voor iedere overtreding van het verbod. Gezien de door Cruijff ingestelde vorderingen zal het hof het verbod slechts opleggen aan Ten Have c.s. en niet aan Ajax.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-02-2012

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2012:BV3011

Zaaknummer: 200.099.314/01 SKG

Wetsartikelen: 2:15 BW, 2:161a BW en 2:164 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid middellijke bestuurder

Bestuurdersaansprakelijkheid in faillissement. Eén van de twistpunten is of de verschenen gedaagde middellijk bestuurder is van de gefailleerde vennootschap. Schending van de administratie- en boekhoudplicht. Herstelvonnissen d.d. 1 augustus 2012

De curator van X stelt primair dat Y en Z hun taak als bestuurder (kennelijk) onbehoorlijk hebben vervuld in de zin van artikel 2:248 BW eerste en tweede lid BW, dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement van X is en dat Y en Z derhalve hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het bedrag van de schulden van X voor zover deze niet uit de baten kunnen worden voldaan. Ten aanzien van Y heeft de curator aan zijn vordering primair ten grondslag gelegd dat Y niet heeft voldaan aan haar verplichtingen, voortvloeiend uit de artikelen 2:10 en 2:394 BW waardoor op grond van art. 2:248 lid 2 BW vast staat zij haar taak als bestuurder kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. Het geschil tussen de curator en Z betreft primair de vraag of Z als middellijk bestuurder van X op grond van art. 2:11 BW hoofdelijk aansprakelijk is voor het tekort in het faillissement van X omdat Y haar taak als bestuurder van X onbehoorlijk heeft vervuld en deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Z bestrijdt dit standpunt van de curator met diverse argumenten. Het meest verstrekkende verweer is dat Z geen bestuurder van X is geworden zodat hij niet als middellijk bestuurder is aan te merken. Op dit verweer wordt eerst ingegaan.

De rechtbank overweegt dat Z bij conclusie van antwoord ondubbelzinnig heeft aangevoerd dat hij in februari 2006 (middellijk) bestuurder van X is geworden. Dat hieraan in beginsel geloof kan worden gehecht volgt uit de inschrijving van Y als zodanig in het handelsregister van de Kamer van Koophandel. Verder is hiervoor bevestiging te vinden in het door Z bij conclusie van dupliek overgelegde schema "Verhoudingen rond X". Hoewel Z bij conclusie van dupliek van standpunt is veranderd, staat ook in dit schema dat Y met ingang van 1 februari 2006 enig directeur is van X. Nu Z is aan te merken als middellijk bestuurder van X komen hierna de op art. 2:248 BW gebaseerde verwijten van de curator aan de orde.

De rechtbank overweegt dat sprake is van schending van de publicatieverplichting in de zin

van art. 2:248 lid 2 BW. De jaarrekening over 2002 had uiterlijk op 31 januari 2004 moeten worden gepubliceerd en de jaarrekening over 2004 uiterlijk op 31 januari 2006. Dit is echter op 30 maart 2004, respectievelijk op 24 oktober 2006 gebeurd. Deze twee jaarrekeningen zijn derhalve te laat gepubliceerd en de termijnoverschrijdingen zijn dusdanig dat deze niet zijn aan te merken als een onbelangrijk verzuim. Dit leidt ertoe dat het bestuur van X zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld. Anders dan Z heeft aangevoerd, wordt ook het te laat publiceren van de jaarrekening over 2002 in aanmerking genomen; de driejaarstermijn ziet immers op het tijdstip van de onbehoorlijke taakvervulling, te weten schending van de publicatieverplichting en deze schending is aangevangen op 1 februari 2004, derhalve binnen de genoemde termijn. Y heeft als bestuurder van X niet voldaan aan de publicatieplicht als genoemd in art. 2:248 lid 2 BW zodat onweerlegbaar wordt vermoed dat zij haar taak onbehoorlijk heeft vervuld. Z is als bestuurder van Y hoofdelijk aansprakelijk voor dit onbehoorlijk bestuur.

De rechtbank is voorts van oordeel dat Y evenmin aan de boekhoudplicht heeft voldaan. Daartoe wordt overwogen dat de administratie over de periode 1 juli 2006 tot 9 januari 2007 geheel ontbrak en pas in de loop van januari 2011 aan de curator ter beschikking is gesteld. Hierdoor kon geen snel inzicht worden verkregen in de financiële stand van zaken van X, zoals de debiteuren- en crediteurenpositie en de fiscale aangifte- en afdrachtplicht. Nu evenmin is voldaan aan de boekhoudplicht heeft ook op deze grond als onweerlegbaar vermoeden te gelden dat Y haar taak als bestuurder van X onbehoorlijk heeft vervuld. Z is als bestuurder van Y hoofdelijk aansprakelijk voor dit onbehoorlijk bestuur. Ingevolge art. 2:248 lid 2 BW wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is. Het is vervolgens aan Z om aannemelijk te maken dat andere feiten of omstandigheden dan de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn. De verweren van Z worden door de rechtbank niet gevolgd.

De rechtbank houdt het ervoor dat het onbehoorlijk bestuur van Y (in elk geval mede) een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. Z is op grond van art. 2:11 BW hoofdelijk aansprakelijk voor het tekort in het faillissement. De primair gevorderde verklaringen voor recht (1) dat Y en Z hun taak als bestuurder kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld in de zin van art. 2:248 lid 1 en 2 BW, (2) dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement van X en (3) dat Y en Z hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het bedrag van de schulden van X voor zover deze niet uit de baten kunnen worden voldaan, zullen derhalve worden toegewezen. Ook de gevorderde veroordeling van Y en Z tot betaling van een bedrag ter grootte van het faillissementstekort zal worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-07-2012

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2012:BX3759

Zaaknummer: 329218 / HA ZA 09-1127

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:10 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

Vereniging en Stichting voor Oud Mariniers

Geschil tussen oud-mariniers. Incident: tussenkomst niet toegestaan. Voeging van de stichting aan de zijde van de vereniging in zowel conventie als reconventie toegestaan. Hoofdzaak. Conventie: Stichting niet-ontvankelijk. Het door (het dagelijks bestuur van) de vereniging genomen besluit tot ontslag van het (onbezoldigd) bestuur van de stichting (eisers in conventie 2 tot en met 6) rechtsgeldig en op juiste gronden genomen? Ledenverbod in de zin van artikel 2:285 lid 2 BW. Gewichtige redenen voor ontslag (statuten). Voorshands wordt aangenomen dat het ontslagbesluit effect heeft gesorteerd. Vorderingen in conventie afgewezen. Reconventie: het vragen van afgifte van administratie voorbehouden aan vennootschap zelf of haar bestuurders. (Het bestuur van de) Stichting heeft geen zelfstandig vorderingsrecht ingesteld, zij heeft zich gevoegd aan de zijde van de vereniging, waarmee zij de vereniging enkel ondersteunt in haar vorderingen. Het krachtens de statuten aan de vereniging toegekende afgeleid recht op stukken is te weinig om de vordering in reconventie toe te wijzen

X c.s. vormen het bestuur van SSF COM. Tussen X c.s. en het Dagelijks Bestuur van Vereniging COM bestaat reeds geruime tijd verschil van inzicht over het te voeren beleid in SSF COM, wie dat beleid dient te bepalen, de besteding van de middelen van SSF COM, althans de bestemming van donaties van Vereniging COM aan SSF COM, en het stopzetten van die donaties door Vereniging COM. Meer in het bijzonder bestaat tussen hen geschil over de vraag of sprake is van geoormerkte donaties van Vereniging COM aan SSF COM en of SSF COM gehouden is (gelet op haar statutaire doel) om (ook) doelstellingen van “klein lief en leed” uit te voeren en ten behoeve van wie. Voorts bestaat debat over de te hanteren wijze van (her-) benoeming van bestuursleden in SSF COM. Vervolgens heeft X c.s. een stichting

opgericht onder de naam Stichting Sociaal Fonds voor Oud Mariniers. De doelstelling van deze stichting is (min of meer) gelijk aan die van SSF COM. Het Dagelijks Bestuur van Vereniging COM heeft daarop aan X c.s. en SSF COM bericht dat het overeenkomstig het bepaalde in artikel 4 aanhef en lid 6 sub f van de statuten van SSF COM, heeft besloten X c.s. als bestuur van SSF COM te ontslaan (hierna ook: het ontslagbesluit). Zijdens Vereniging COM is een wijziging in het handelsregister doorgevoerd, inhoudende dat het bestuur van SSF COM voortaan gevormd wordt door Y c.s. en dat Y c.s. gezamenlijk bevoegd is SSF COM te vertegenwoordigen.

De kernvraag die in dit kort geding (vooruitlopend op een beslissing in een eventuele bodemprocedure) beantwoord moet worden is of het Dagelijks Bestuur van Vereniging COM rechtsgeldig en op juiste gronden het besluit tot ontslag van X c.s. als bestuurder van SSF COM heeft genomen en kunnen nemen en daarmee of dit besluit rechtsgevolg heeft gesorteerd.

De voorzieningenrechter oordeelt dat op het eerste gezicht enkel op basis van de statuten van SSF COM niet aannemelijk kan worden geacht dat in het bijzonder de gemelde statutaire bevoegdheid tot ontslag ten aanzien van bestuursleden van SSF COM - welke bevoegdheid voor de beoordeling in dit kort geding centraal staat (en vooralsnog niet ook de rechtsgeldigheid van de benoeming van X c.s. destijds als bestuurder; dat die benoeming een (rechtsgeldig) gegeven is neemt de voorzieningenrechter vooralsnog gevoeglijk aan) - op gespannen voet staat met het in artikel 2:285 lid 1 BW genoemde ledenverbod. X c.s. heeft dit naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet voldoende geconcretiseerd gesteld en met stukken onderbouwd, terwijl Vereniging COM en, met Vereniging COM, ook SSF COM dit hebben betwist. Voorshands is de voorzieningenrechter van oordeel dat de redenen die Vereniging COM als gewichtig aanmerkt en die zij ten grondslag legt aan het ontslag van X c.s. genoegzaam kenbaar zijn gemaakt. Van een plotseling en ongemotiveerd besluit is geen sprake. In de rechtsverhouding tussen X c.s. en Vereniging COM, waarin sprake was van een onbezoldigd bestuur van X c.s. in SSF COM en waarin in de statuten van SSF COM niet is voorzien in formaliteiten en termijnen voor het ontslag op grond van gewichtige redenen, terwijl daarnaast niet expliciet gesteld en voorshands evenmin aannemelijk is dat sprake is van strijdigheid met de wet bij het nemen van het ontslagbesluit, kan in het kader van dit kort geding niet geoordeeld worden dat, mede gelet op het reeds gedurende lange tijd bestaande debat tussen partijen, sprake is van een rauwelijks door Vereniging COM genomen ontslagbesluit, zoals door X c.s. is betoogd. Vooralsnog dient er dan ook vanuit gegaan te worden dat het op 27 maart 2012 genomen ontslagbesluit geldend is en dat Y c.s. als bestuur van SSF COM geldig door het Dagelijks Bestuur van Vereniging COM is benoemd. Dit leidt ertoe dat de vordering die ertoe strekt Vereniging COM te verbieden uitvoering te geven aan het ontslagbesluit zal worden afgewezen. X c.s. zal als de in het ongelijk gestelde partij in de

proceskosten worden veroordeeld.

De vordering in reconventie richt zich tegen X c.s. Vereniging COM vraagt - op vennootschapsrechtelijke gronden, teneinde Y c.s. in staat te stellen zijn bestuurlijke taken uit te voeren - afgifte van de (financiële) administratie van SSF COM over de jaren 2011 en 2012. Het spoedeisend belang daarbij volgt reeds uit de aard van de vordering, waarbij mede de termijnen genoemd in artikel 8 van de statuten van SSF COM in aanmerking zijn genomen. Als uitgangspunt moet gelden dat een vennootschap eigenaar is van haar eigen boeken, administratie en aanpalende stukken. In beginsel is het vragen van afgifte van deze stukken dus voorbehouden aan de vennootschap zelf en haar bestuurders. SSF COM noch het zittende bestuur heeft daartoe evenwel een (zelfstandige) vordering ingesteld. Immers, SSF COM is in dit geding slechts toegelaten om zich te voegen aan de zijde van Vereniging COM, hetgeen inhoudt dat zij Vereniging COM ondersteunt en niet dat zij een zelfstandig vorderingsrecht geldend heeft gemaakt. Blijkens artikel 8 leden 3 en 5 van de statuten van SSF COM dient het bestuur van SSF COM de door dit bestuur op te stellen balans en de staat van baten en lasten op te maken en op papier te stellen, waarna deze aan het Dagelijks Bestuur van Vereniging COM dienen te worden gestuurd ter goedkeuring. Dit op grond van de statuten bestaande recht tot goedkeuring van financiële stukken van SSF COM door Vereniging COM en daarmee (min of meer) op inzage in die stukken is aan te merken als een afgeleid recht (van het bepaalde in artikel 8 lid 2 van de statuten, zie voorts artikel 2:10 BW) dat thans te weinig is om de vordering tot afgifte toe te wijzen. Vereniging COM en SSF COM zullen als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten worden veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-07-2012

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2012:BX3840

Zaaknummer: 403574 / KG ZA 12-466

Wetsartikelen: 2:285 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag bestuursleden Stichting Kofoe

Geen rechtsgeldige bestuursvergadering gehouden over het ontslag van bestuursleden; schorsing van bestuursleden ex artikel 2:298 BW. De bestuursvergadering waarvoor slechts drie van de vijf bestuursleden worden uitgenodigd is niet rechtsgeldig. Het voorgenomen besluit over ontslag van de bestuursleden is niet aan desbetreffende bestuursleden aangekondigd. Dit had wel vooraf aan die bestuursleden moeten worden bekend gemaakt, zodat deze zich daartegen kunnen verweren. Aan de aanzegging van ontslag ligt geen rechtsgeldig bestuursbesluit ten grondslag. Bovendien is het besluit niet met de vereiste meerderheid genomen. De vordering om de ontslagbesluiten te vernietigen behoeft daarom niet te worden beslist. Wel wordt er beslist over de schorsing van beide bestuursleden

De heren Esajas en Letterboom waren bestuursleden van de Stichting Kwakoe Overleg Festival Organisatie Evenementen (hierna: Stichting Kofoe). De overige bestuursleden hebben op 18 april 2012 een vergadering gehouden, waarvoor Esajas en Letterboom niet waren uitgenodigd en die heeft geresulteerd in de aankondiging van het ontslag van Esajas en Letterboom als bestuursleden van Stichting Kofoe. In de onderhavige procedure bij de voorzieningenrechter wordt beoordeeld of het ontslag van Esajas en Letterboom rechtsgeldig heeft plaatsgevonden.

De voorzieningenrechter overweegt dat de overige drie bestuursleden ter terechtzitting hebben erkend dat zij op 18 april 2012 een vergadering hebben gehouden waarvoor Esajas en Letterboom niet waren uitgenodigd en die heeft geresulteerd in de aankondiging van ontslag van de bestuursleden Esajas en Letterboom. Hoewel uit genoemde ontslagaanzegging kan worden afgeleid dat genoemde drie bestuursleden over het houden van een vergadering wel contact hebben gehad met Esajas, is daaruit in ieder geval niet af te leiden dat zij hem duidelijk hebben gemaakt waar en wanneer zij een bestuursvergadering zouden houden.

Weliswaar is in de statuten bepaald dat het bestuur vergadert als een of meer van de bestuursleden dat wenselijk achten, maar dit betekent niet dat een bestuursvergadering waarvoor slechts drie van de vijf bestuursleden worden uitgenodigd rechtsgeldig is. Alleen al om die reden konden op 18 april 2012 geen besluiten worden genomen en moet het besluit als niet rechtsgeldig genomen buiten beschouwing blijven. Bovendien moet worden aangenomen dat als over het ontslag van een bestuurslid wordt gesproken, dit een zo belangrijk agendapunt is, dat dit vooraf aan dat bestuurslid moet worden bekend gemaakt, zodat deze zich daartegen kan verweren. Dat is niet gebeurd. Als al zou worden aangenomen dat de vergadering van 18 april 2012 als bestuursvergadering beschouwd kon worden is bovendien de vraag of het besluit daar genomen kon worden. Artikel 8 onder d van de statuten schrijft immers voor dat het lidmaatschap van het bestuur eindigt door ontslag door de gezamenlijke overige bestuursleden. Dat betekent dat niet kan worden ingezien hoe Esajas ontslagen kon worden zonder instemming van Letterboom (welke instemming ontbrak, omdat Letterboom niet aanwezig was) en hoe Letterboom ontslagen kon worden zonder instemming van Esajas, welke daarmee evenmin heeft kunnen instemmen omdat hij ook niet aanwezig was. Aangenomen moet worden dat er geen rechtsgeldige bestuursvergadering is gehouden over het ontslag van Esajas en Letterboom en dat als dat al zou worden aangenomen dat de bestuursvergadering geldig was in ieder geval het punt agendapunt ontslag bestuurders niet is aangekondigd. Bovendien is het besluit niet met de vereiste meerderheid genomen. Al met al moet de conclusie zijn dat aan de aanzegging van ontslag geen rechtsgeldig bestuursbesluit ten grondslag heeft gelegen. Op de vordering om de ontslagbesluiten te vernietigen behoeft daarom niet te worden beslist, wel zullen de vorderingen tot herstel in de functie van bestuurslid worden toegewezen.

Nu het ontslag van Esajas en Letterboom niet rechtsgeldig heeft plaatsgevonden, moet worden aangenomen dat zij steeds bestuurslid zijn gebleven. Daarom komt de voorwaardelijke vordering in reconventie tot schorsing van deze bestuursleden thans aan de orde. Daaraan is ten grondslag gelegd dat Esajas zich heeft schuldig gemaakt aan wanbeheer, waarvoor de volgende omstandigheden zijn aangevoerd.

- Esajas heeft eigenmachtig gehandeld door op kosten van Stichting Kofoe zijn vriend de heer N uit Aruba over te laten komen. Andere bestuursleden stemden hier niet mee in.
- Esajas heeft zijn neef C voorgesteld als vrijwilliger, terwijl later is gebleken dat deze voor zijn werkzaamheden en voor het ter beschikking stellen van bedrijfsruimte weldegelijk betaald wilde worden; Esajas heeft hem zonder overleg met de andere bestuursleden als festivaldirecteur aangesteld en als zodanig aan de pers gepresenteerd.
- Esajas heeft gebruik gemaakt van de bankpas van Stichting Kofoe en daarmee uitgaven

gedaan tot een totaalbedrag van € 304,- en heeft daarvoor geen verantwoording afgelegd.

- Letterboom heeft zich steeds achter Esajas opgesteld en heeft bovendien een keer een onwaarheid gesproken in antwoord op de vraag waar Esajas zich bevond.

De ten aanzien van Esajas aangevoerde omstandigheden, tezamen genomen, rechtvaardigen dat Esajas wordt geschorst, opdat in een procedure als bedoeld in art. 2:298 BW het ontslag van Esajas kan worden gevorderd en in dat kader een onderzoek kan plaatsvinden naar het gestelde wanbeheer. De ten aanzien van Letterboom aangevoerde omstandigheden kunnen niet worden beschouwd als wanbeheer noch als enige andere in art. 2:298 BW genoemde ontslaggrond. Er is dus geen aanleiding hem te schorsen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 14-06-2012

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2012:BX4005

Zaaknummer: 516552 / KG ZA 12-631 HJ/PV en 516644 / KG ZA 12-637 HJ/PV

Wetsartikelen: 2:298 BW